

Sygn. akt VIII C 2022/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr.sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko E. K.

o zapłatę 10.557,06 zł

1. oddała powództwo;

2. nakazuje przyznać i wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz Ż. D. – kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wynagrodzenie w wysokości 300 zł (trzystu złotych), z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 2 czerwca 2015 roku.

Sygn. akt VIII C 2022/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 kwietnia 2015 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego pracownikiem tej jednostki, wytoczył przeciwko pozwanemu E. K. powództwo o zapłatę 10.557,06 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od kwoty 4.090,63 zł od dnia 22 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Powód złożył także wniosek o ustanowienie kuratora dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie jest znane.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 21 grudnia 2006 roku udzielił pozwanemu kredytu nr (...) w łącznej kwocie 4.090,63 zł. Pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu w miesięcznych ratach w wysokości podanej w umowie, lecz pomimo wezwań i monitów nie wywiązał się z obowiązku spłaty. W związku z tym, po upływie określonego terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, jego całość stała się wymagalna. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(pozew k. 2-3, wniosek o ustanowienie kuratora k. 8)**

Na poczet wynagrodzenia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego powód uiszczył zaliczkę w wysokości 300 zł, która została zaksięgowana w dniu 2 czerwca 2015 roku pod poz. (...) / (...). **(k. 18v)**

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi ustanowił dla pozwanego E. K., którego miejsce pobytu nie jest znane, kuratora, o czym postanowił ogłosić publicznie w budynku sądu oraz w

siedzibie Urzędu Miasta Ł. na okres jednego miesiąca, określając jednocześnie wysokość wynagrodzenia kuratora na kwotę 300 zł. **(postanowienie k. 23)**

W odpowiedzi na pozew, kurator wniósł o oddalenie powództwa w całości. **(odpowiedź na pozew k. 31-33)**

W piśmie procesowym z dnia 9 października 2015 roku pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 41)**

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. **(protokół rozprawy k. 46, potwierdzenie odbioru k. 44)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2006 roku pozwany E. K. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę kredytu numer (...), który zobowiązał się spłacać w miesięcznych ratach w wysokości podanej w umowie, zgodnie z harmonogramem spłaty kredytu.

Na podstawie powyższej umowy, Bank przekazał do dyspozycji pozwanego umówioną sumę pieniężną. Pozwany nie wywiązywał się z obowiązku terminowej spłaty udzielonego mu kredytu, w związku z czym po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość zadłużenia stała się wymagalna w dniu 20 sierpnia 2008 roku.

W dniu 21 listopada 2014 roku Bank wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazano, że na dzień wystawienia wyciągu, w księgach rachunkowych Banku figurowało zadłużenie pozwanego z tytułu powyższej umowy w kwocie łącznej 10.557,06 zł, w tym 4.090,63 zł z tytułu należności głównej, 6.406,43 zł z tytułu odsetek umownych za okres od dnia 21 grudnia 2006 roku do dnia wystawienia wyciągu, 60 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji, wraz z dalszymi odsetkami. **(okoliczności bezsporne, wyciąg z ksiąg banku k. 11, harmonogram spłaty k. 10, wezwanie do zapłaty k. 12-13, zestawienie wpłat k. 21)**

W dniu 23 września 2011 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zmienił nazwę na (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.. **(okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczności bezsporne).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a także na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na podniesiony przez kuratora, ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Oczywiście kurator, który został ustanowiony dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie jest znane, a zachodziła potrzeba obrony jego praw poczynawszy od doręczenia odpisu pozwu (kurator absentis) ma prawo zgłosić taki zarzut, gdyż jego obowiązkiem jest zapewnienie pozwanemu należytej obrony jego praw, zaś bierność kuratora może być postrzegana nawet w kategorii nieważności postępowania (por. postanowienie SN z dnia 2 sierpnia 2007 roku, V CSK 155/07, Legalis; a także patrz: M. Michalska-Marciniak w Komentarzu do Kodeksu postępowania cywilnego pod red. A. Marciniaka i K. Piaseckiego, str. 515-516).

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem wynika z zobowiązania o charakterze terminowym (pозwany był zobowiązany do comiesięcznej spłaty rat kapitałowo-odsetkowych), wobec tego jest wymagalna, jeżeli nadszedł termin świadczenia, bowiem od tej daty wierzyciel może domagać się spełnienia świadczenia, które dłużnik musi spełnić (por. wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 roku, III CRN 500/90, OSNC 1992/7-8/137, wyrok SN z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 65/05, Biul. SN 2005/11/13, wyrok SN z dnia 12 marca 2002 roku, IV CKN 862/00, LEX nr 55122).

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.).

Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Powód wskazał, że roszczenie było wymagalne w dniu 20 sierpnia 2008 roku, choć poszczególne raty kredytu były wymagalne już wcześniej. Jednak nawet przyjmując za datę wymagalności całości roszczenia 20 sierpnia 2008 roku, stwierdzić należy, że roszczenie dochodzone pozwem uległo przedawnieniu, powództwo zostało bowiem wytoczone dopiero w dniu 17 kwietnia 2015 roku.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również, by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współzycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współzycia społecznego. Nie można bowiem uznać zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współzycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłyby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współzycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, przedmiotowe powództwo należało oddalić, co też Sąd uczynił orzekając jak w sentencji.